

Lienka Otten: 'Kopzorgen.' Kroniek van een strijd tegen hersentumor.
Uitgeverij Aspekt, Soesterberg 2008. ISBN 9059116933 (Hersentumor/1) zie ook
<http://lienkaotten.spaces.live.com/>

Over de schrijfster: Lienka Otten is studente psychologie te Leiden als zij een hersentumor krijgt. Ze ging samenwonen met Karl Heinz en studeerde af. Op 4 april 2008 stierf zij.

Soort boek/ziekte/stijl: Egodocument waarvoor een weblog van Lienka als basis diende. Ze hield die gedurende drie jaar bij vanaf het moment dat er een hersentumor werd vastgesteld. Het boek is op basis van blogstukjes dagboekachtig geschreven. Elk 'blogstukje' dat als basis diende voor een pagina is ingekaderd en elk nieuw stukje voorzien van een datum. Leest makkelijk en snel.

Korte samenvatting: Lienka Otten is 21-jaar en studente psychologie, als ze in 2004 als proefpersoon meedoet aan een onderzoek om een medicijn tegen migraine te testen. Er wordt dan ook een scan gemaakt van haar hoofd. Ze wordt gebeld door de onderzoeker en haar wordt gevraagd of ze een afspraak wil maken met de neuroloog van het ziekenhuis. Ze blijkt een hersentumor (astracytoom graad 2) te hebben. Dan nog niet kwaadaardig. Maar na verloop van tijd, als de tumor terugkomt is hij dat wel geworden (glioblastoom 4^e graad). Behandelingen onderzoeken, pillen, chemo en bestraling volgen. Lienka houdt gedurende drie jaar een weblog bij waarin ze vertelt over die periode en dat werd de basis voor haar boek. Lienka schrijft niet alleen over kanker, maar ook over dromen, wensen en verlangens, die ze heeft. Ze beschrijft verdrietige en gelukkige momenten, bijwerkingen, haar ouderlijk huis, de steun van vader moeder en broer Willem en hoe zij naar elkaar toegroeien en steun bij elkaar vinden. Ze schrijft over heel veel, o.a. over haar studentenleven, haar liefde voor Karl-Heinz, een Zuid-Afrikaanse rugbyspeler, hun trouwplannen, kinderwensen, etc.

Wat viel op: De vele veranderingen in/impact op haar leven. Teveel om op te noemen. Zelf lezen. Dat haar vader voor haar op zoek gaat naar behandelingen en ze afspreken dat zij zoveel mogelijk 'onbezorgd' geniet. Dat Lienka niet altijd goed is voorgelicht door artsen, zodat ze niet kan kiezen voor behandelingen en preventieve maatregelen. Haar opmerkingen over hoe te reageren op de vraag hoe het met je gaat en reacties van mensen daarop. Met op pagina 197 en 198 het gedicht als je mij vraagt van Marina San Georgi (2001). Dat ze haar Tumor Pluisje noemde.

Citaten: pag. 124 '... 'Nu is mijn vader er via bevriende artsen achter gekomen dat niet zelden de kans bestaat dat een tumor van de tweede graad zich ontwikkelt tot een kwaadaardige tumor. Ik had dus na mijn eerste operatie de beslissing moeten kunnen nemen om preventief een nabehandeling - een bestralings- of chemokuur- te ondergaan. Bij mij had het artsenteam het besluit echter zonder ons genomen.... Het probleem is dat bij een 'team' de verantwoordelijkheid afgewenteld kan worden als je een arts ergens op aanspreekt. Ik vind dat niet kunnen....'

Pag. 197 (Stukjes uit het gedicht als je mij vraagt van Marina San Georgi) :

....'Als jij zegt je ziet er goed uit

dan zeg ik, ik hoop dat de binnenkant er even goed uit ziet

je vraagt een simpele vraag,

ik geef een klaar antwoord,

maar tussen die vraag en dat antwoord ligt de ervaring

die niet wordt uitgesproken

.....

Weet wel dat tussen jouw simpele vraag en mijn afgewogen antwoord een wereld ligt....'

Recensie: <http://extra.volkskrant.nl/select/boeken/artikel.php?id=899> Aleid Truijens: 'Dit is een boek over de liefde. Lienka wordt volwassen in een hogedrukpan en ontdekt waar het echt om gaat: om de mensen die haar lief zijn. De relatie met haar vriend, die ze anders allang had verlaten voor de volgende, is intens. Ze leert haar ouders, aan wie ze zich vroeger ergerde, kennen zoals ze zijn. En ze gaat steeds beter schrijven.'